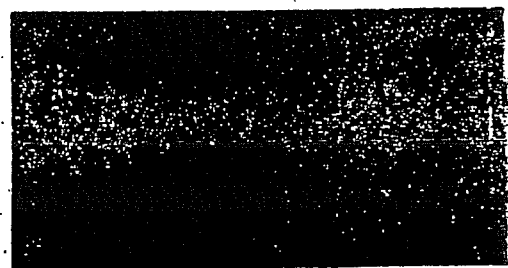

I al almindelighed slutter omtalen af Moldrupslægten med beretningen om Peder Mollerup, som han hed til 1731: »Han var en sand bondeplager og en misdæder, som forvoldte en fæstebondes død i polsk buk«. Men efter denne lidet smigrende historie glider tildragelserne ud i mørket, og vi hører meget lidt til slægtens fortsatte beståen, og den er ikke mindre interessant.

VAR PEDER MOI

Peder Mollerups forbrydelse skal ikke bagatelliseres. Han dømtes i 1724 til at miste sin ret over fæstebønderne samt fradømtes sit store gods, men hysteriet lagde sig noget, da det oplystes, at fæstebonden Niels Poulsen havde forsøgt flere gange at mishandle rønboerne og endog sin egen kone, at Mollerup var ukendt med polsk buk (en strafemetode, der dengang hyppigt anvendtes over for militserne), og at det var major, Grevenkop, Villerup, der tog sig ansvaret på. Endvidere at to karle på gården tog for hårdt på Niels Poulsen, så ryggen fik den skade, der medførte døden. Da dette blev oplyst, og Niels Poulsens enke gik ind for en mildere kurs for Peder Mollerup, ændredes straffen til en bøde på 30.000 rigsdaler samt forskellige erstatninger, bl.a. til Niels Poulsens efterladte.

Den dag i dag udbetales der beløb til slægten. At der var slået en streg over begivenheden ses derved, at Mollerup i 1731 - kun 7 år efter kan omdanne sit gods til et stamhus, der med forskellige bestemmelser overdrages slægten. Samtidig adles slægten under navnet: de Moldrup.

I stamhusbrevet af 1731 gives en række bestemmelser indeholdende beskrivelse over godsets størrelse, beliggenhed, birkeret og fiskeret ved Gårdhusmølle, der blev anlagt samtidig. Der var bestemmelser om pligt til oprettelse af skolehus i Agger og Vestervig, og den gode uddeling

af fisk til 40 fattige familier hver fredag morgen, hvad der tages med vod den morgen. Der var bestemmelser om betaling af lysepenge i begge kirker, præstens, degnens og skoleholderens løn m.v. Alt i alt et interessant aktstykke, der gang på gang i de følgende årtier citeres med følgende bemærkning: ifølge stamhusbrevet af 1731, men efterhånden slettedes årstallet, idet man regnede med, at det kunne alle huske.

Peder Mollerup var i 1731 i 70'erne, og han levede kun 6 år mere - men i flere år havde den ældste søn, Jens Laasby Moldrup, haft gård og gods. Med ham kom den største tid for slægten. Det er ham, der bygger Gaardhusmølle, en vandmølle og fabrik (fremstiller vadmel og farver tøj) Teglgården til fremstilling af tegl- og mursten. Desuden udvides godset med køb af Ørum Slot (123 tønder hartkorn), som i 1763 indlemmedes i stamhuset. Der er slet intet tegn på forarmelse, idet Vestervig klostres bygninger var blevet opført efter branden i 1703, og i 1748 nedrev Jens Moldrup de gamle slotsbygninger ved Morup Mølle å. og opførte de nuværende bygninger ved Ørum sø.

Medens faderen, Peder Mollerup, var optaget af mange intriger, enten de nu var forårsaget af ham selv, eller af modvilje mod hans person, viste sønnen, Jens Laasby Moldrup (moderen var datter af den dygtige borgmester i Århus, Jens Laasby) at han var en initiativrig mand ved sine mange foretagender. Major Jens Moldrup overdrog de samlede godser til sin søn, Peder Moldrup i 1763, og det er i hans tid, det går rivende tilbage for Moldrupslægten, enten det nu skyldtes hans manglende overblik over driften af det store gods eller tidens ugunst. Faderen var uhyre aktiv og dygtig, når man betænker alt, hvad han satte i gang, og man hører ikke meget til besværligheder eller økonomiske vanskeligheder. Men der kan jo være disponeret forkert, og slægten kan have pådraget sig visse gældsforpligtelser som sønnen, Peder ikke har været manden til at tumle.

Størst fortjeneste har Peder Moldrup indlagt sig ved at skrive Vestervig Kirkes historie - et dokument, der blev indlemmet i de Thottske samlinger på det kongelige bibliotek. Der findes en afskrift af denne (bogen er ikke trykt) på museet i Thisted, og for at man kan få et indtryk af, hvad denne beretning indeholder, vil jeg tillade mig at gengive et uddrag af den.

Peder Moldrup indleder med, at han vedkender sig den pligt at optegne de oplysninger, som han har erhvervet sig om Vestervigs historie. Dette forarbejde har stået på i ca. 9 år, hjulpet af justitsråd Klevenfeldt og justitsråd og arkivarius Langebeck. Bogen er inddelt i 3 dele: tiden indtil reformationen, dernæst Vestervig kloster som kongeligt len til 1660 og endelig gården til og med stamhusbrevet.

Den første tid kendes gennem historien - om stiftelsen af klosteret i 1110 »til amindelse af Sct. Thøger«, og bemærker, at Sct. Thøger lod det indvi og bebo af augustinermunke. Kirken, der senere blev opført blev den største i landet (?), bygget på 12 piller, og der var et alter ved hver pille - et munkekapel, hvor sjælemesserne holdtes. Der nævnes en dygtig prælat - Johannes, men hans efterfølger kunne ikke holde orden på klosterets munke, idet de levede et lætsindigt liv med omgang af sognets kvinder. Biskop Thurgot, Børglum, som abbeden henvendte sig til, gav ham ingen hjælp, hvorfor ærkebiskop Absalon skarpt irettesatte Thurgot. Man har fra dette triste emne et synligt mindre på Vestervig kirke i den indmurede sten på den sydlige apsismur. Moldrup vil vide, at det drejede sig om indmurede munke og nonner.

Endvidere fortæller Peder Moldrup, at Liden Kirsten og prins Buris ligger begravet ved kirkens nordre dør, hvilket blev bevist ved gravens undersøgelse i 1962 gennem en direkte transmission i fjernsynet (R. O.). Peder Moldrup fremfører allerede i 1760 den påstand, at Liden Kirsten er kong Valdemars søster, hvilket blev fastslået ved den ovenfor nævnte udsendelse og de påfølgende specialistundersøgelser. Peder Moldrup giver en meget udførlig beskrivelse af forholdet på kongens slot i Ribe, hvor prins Buris, hvis oldefar var Svend Estridsen og derfor lige så nær til at arve den danske trone, var udnævnt til hofmester, medens kongen var bortrejst. Her mener man, at han indledte forholdet til Liden Kirsten, og for at dække over de følger, han vidste, ville vise sig, indgik han et forbudt med statholderen, Erling Skakke i Norge, hvor også Orm - prins Buris' bror var hærfører.

Peder Moldrup gennemgår herefter klostrets historie efter de oplysninger han har kunnet komme i besiddelse af. Det drejer sig navn-

lig om de besværligheder provster og murke har haft gennem årene, og om pavens indgriben, når moralen blev for løs. Sidst i dette afsnit bliver overgangen til protestantismen og klostrets opløsning.

Den næste periode er den såkaldte lensmandstid, hvor kongen gennem disse styrer det store gods, som var blevet samlet i den katolske tid. Der har ialt været 13 lensmænd indtil 1660-61, hvor Joakim Irgens køber Vestervig kloster som nogen afskrivning for de store beløb, som han under svenskekrigenes tid havde forstrakt kongen med. Det går da også godt under Irgens, men efter hans død i 1675 overtager enken godset, og dels strømmer det ind med gældsposter, dels forstår hun slet ikke at administrere det store gods. Hun ansætter da i 1690 Peder Mollerup som forvalter, og fra den tid kommer der en opgangstid for Vestervig. Han var nemlig knusende dygtig (hvilket sønnesønnen er for beskeden til at nævne). Men det er fakta. Alle de legeader om hårdhed og brutalitet, som man har tillagt Peder Mollerup har sit udspring i, at man i disse tider så anderledes på arbejdskraftens udnyttelse, end man heldigvis senere fandt frem til. Den store sag med fæstemanden, Niels Poulsens død som følge af straf i polsk buk, gik helt i sig selv, da det kom frem, at alle på egnen frygtede Niels Poulsen, der var helt utilregnelig. Peder Mollerup slap som omtalt med en bøde på 30.000 rigsdaler. Det var sikkert det ansvar, der, trods alt, hvilede på Peder Mollerup, som afgjorde bødens størrelse.

Den største plads i beskrivelsen får Faderen, oberst Jens Moldrup, som blev kendt for byggeri af teglværket (nuværende Teglgård), Gaardhusmølle med stampemølle og farveri, køb af Ørum slot med senere opførelse af ny hovedbygning og avlsgård (det nuværende Gammel Ørum). Peder Moldrup berømmer faderen, og det har der sikkert også været grund til.

Peder Moldrup måtte føre en række processer med sine fæstebønder, idet de klagede over misbrug af deres arbejdskraft - noget ganske forståeligt, men i og for sig ganske almindeligt i de tider, hvor udviklingen gik imod adelstanden og med bønderne, som i stigende grad følte hoveriet som et tyngende åg. Om Peder Moldrup i sin fremgangsmåde og væremåde har lignet sin farfader, skal jeg lade være usagt, men tilsyneladende er der en række lighedspunkter, eller også har samtiden givet ham dem. Hans beretning om Vestervig kloster tyder

En afskrift opbevares på museet i Thisted.

varet:

Højædle og højvelbårne herrer, præses og deputerede. Vi underskrevne fattige bønder, alle af Vestervig sogn og Vestervig tjenere var efter begæring af vores husbonde, velbyrdige hr. Peder Moldrup til Vestervig og Ørum d. 13. november og 14 dito mødt hos ham for at gøre akkord med ham om vores hoveri, som for os er altfor streng og utålelig, efter forordningen af 6. maj 1769, og da vi ventede at få nogen lindring i vores hoveri, da svarede han os, at der ingen forletning ville blive, hvorfor vi ikke ville accordere. Desårsag ville vi underdanigst bønfalde de høje herrer, at de ville være os fattige bønder behjælpelige og udvirke det så hos vor allernådigste konge og herre, at der må ske en forlettelse i vort strenge og svære hoveri, som er os ganske utålelig. Alt arbejde til gården forretter vi både på ager og eng, al ildebrand, som forlanges til gården, og desforuden mange dages køringer og gangdage, som vi jævnlig gør.

Vi må også bryde og dyrke en del af et stykke hedejord, som ikke har været dyrket i de sidste halvthundrede år, ligesom vi kører ler til hedejorden for at gøre den dyrkelig. Og nu er for ca. 20 år siden oprettet en teglovn hos os, hvortil vi årlig bjerger 200 læs skortørv, og foruden gangarbejdet med leropkastelse må vi ofte køre dagkøring med teglsten, som han bortsælger, hvilket sker såvel i bygsæden som i høst. Foruden dette strenge hoveri, må vi betale landgilde, som er mestendels 5 eller 6 mark af hvert tønde hartkorn, desuden tærskpenge. Tienden er nu dyrere 3 sk. byg el. 2 sk. rug i hver tiende årlig. Vi beder derfor allerunderdanigst om forletning.

Vestervig sogn d. 25. novbr. 1769 (74 underskrifter).

Der hersker nogen uklarhed, om klagen nåede sit bestemmelsessted. Sognepræsten i Hvidbjerg v. Å, magister Humble som med stor interesse omfattede bøndernes sag, rejste sammen med en af underskriverne, Søren Larsen, Skårup til Viborg med klagen, men da det kom til stykket, vovede ingen at afsende den, heller ikke på hjemvejen til Skive. Om den så senere er afsendt et andet sted fra, vides ikke.

Men bøndernes håb om forletning blev tilintetgjort ved det kongelige reskript af 22. decbr. 1769, hvori regeringen omtaler »visse bønders misforståelse af forordningen, der på grund af ildesindede rådgivere har givet sig udslag i modtvillighed og opsætning mod deres forestatte.

Men klagen kom til herskabets kundskab, idet skrædder Jørgen Jensen, Vesterby, som havde ført pennen, fik sam-

* Fortsættes side 77

også på, at han har været mere stue-menneske end friluftsmenneske, og som følge heraf var det nok mere forvalter og ridefoged, der førte an i bedriften. Der er meget i de vidtløftige processer, der tyder på en vis form for uselvstændighed.

Et interessant tilfælde fra 1768: Karen Christensdatter, Oksenbøl, som i nogen tid har hensiddet på egen hånd uden at tage lovlig og årlig tjeneste, og da hun blev tilvaret at tjene hendes husbonde, hr. P. Moldrup nægtede hun trodsigt at modtage anviste tjeneste som en fæstebondes datter. En tjener er dog pligtig først at tjene sin husbonde fremfor nogen anden, helst når han behøvede hende i sit eget brød. Men førend vidnerne blev fremkaldt til vidnesbyrds aflæggelse, havde Yde ordre til at spørge sagvolderinden, om hun ikke endnu vil bekvemme sit stridige sind til at tage tjeneste hos hendes husbonde, som er hende tilsagt i rette tid, da han som forhen tilbyder hende forsvarlig kost og løn, samt om hendes forældre eller nogen af dem skulle blive sengeliggende, da skal de nyde en anden pige i hendes sted, som de kan være tjent med.

Karen Christensdatter gav til gensvar, at hun gerne ville tage tjeneste hos hendes husbonde, men hendes forældre kunne ikke undvære hende, da hendes moder var meget svag.

Pigens fader, Christen Jensen, Oksenbøl, forklarede, at hans kone var blevet dårligere, så hun ikke kunne udrette noget indendørs, hvorfor datteren var nødvendig at have hjemme. Videre forklarede Moldrups stævningmænd, Chr. Christensen og Jens Hansen af Tygstrup, at de for omtrent 3 uger siden var udsendt af herskabet for at tilsige hende at hun straks - senest mandag - skulle gå i tjeneste i Bubbøl, hvortil hun svarede, at faderen og hun ville næste søndag komme til herskabet for at tale med dem om det. Mor og datter sagde endvidere, at de ikke kunne føje herskabets begæring, siden forældrene ikke kunne undvære hende. Vidnerne så også, at moderen var meget slet, så hun ikke kunne udrette noget.

Herfra henvendte man sig til et uindstævnet vidne (efter ridefogeden S. Yde) Anna Sørensdatter, tjenende på Vestervig, som forklarede, at Karen engang sidste vinter var på Vestervig for at tale med fru en om tilsagte tjeneste, og da hørte vidnet, at fru en sagde til Karen, da hun gik ud: Du skal ikke le så spotsk, men vogt dig, at du ikke skal komme til at græde. Hvortil Karen sagde: Det bliver vel godt.

Næste retsmøde var den 9. maj 1768, hvor Mads Yde nedlagde påstand: at Karen Christensdatter for sit genstridige forhold bør ifølge tugthus fundatsen og videre allernådigst udgangne forordninger om kvindekønnet, som søger at hendsidde på deres hånd som indsiddere, at hendømmes til tugthuset på et halvt år og betale de på denne sag gående omkostninger samt at erstatte de på hendes henbringelse anvendende omkostninger eller i dessen mangel derfor tillige at bøde på kroppen. Dermed indlod han sagen til dom.

Dom d. 25. maj s. år: Højædle og velbårne hr. Peder Moldrup til Vestervig kloster haver ved stævnemål til d. 25. april sidst lovlig ladet indstævne Karen Christensdatter i Oksenbøl som en motvillig og ulydig tjener, der ikke villet antage efter een og anden gangs tilvarsel årlig tjeneste enten på stamherrens gods eller hos ham selv, da hendes fader ikkun er husmand, som ikke behøver at holde tjenestefolk, som det også under tingsakten er oplyst. Hun haver gentagne gange nægtet at tage tjeneste og tilmed med spotsk latter affærdiget den tilbudne tjeneste. Derimod haver sagvolderinden intet (?) på sin side oplyst af gyldige årsager til en sådan nægtelse.

Thi kendes for ret, at højædle og velbårne hr. stamherre Peder Moldrup til Vestervig og Ørum lader tvende mænd endnu en gang Karen Christensdatter tilbyde årlig tjeneste imod tilbørlig kost og løn på Vestervigs gods, og hvis hun findes uvillig, da at følge udgangne forordninger i tugthus-fundatsen i 2. kap. stk. 3: at arbejde i Viborg tugthus i 3 uger samt betale 2 rigsdaler 4 mark i omkostninger. Men hvis hun straxen går i tjeneste, da bør hun fri at være.

Denne dom tør vel trods formildelsen siges at være en hårdhændet anvendelse af en forordning, som særlig tog sigte på »sådanne kvindepersoner, som i stedet for at antage stadig tjeneste hellere vil sidde på egen hånd under foregivende af at ernære sig ved syning, spinden, væven eller sådanne ting, men som oftest udi lediggang og på anden ulovlig måde søger at skaffe sig ophold«. Og man må give Karens mor ret, når hun siger: jeg tykkes, at det er ondt, at vi, efter at have opfødt en flok børn, ikke må beholde en af dem til hjælp, når det behøves.

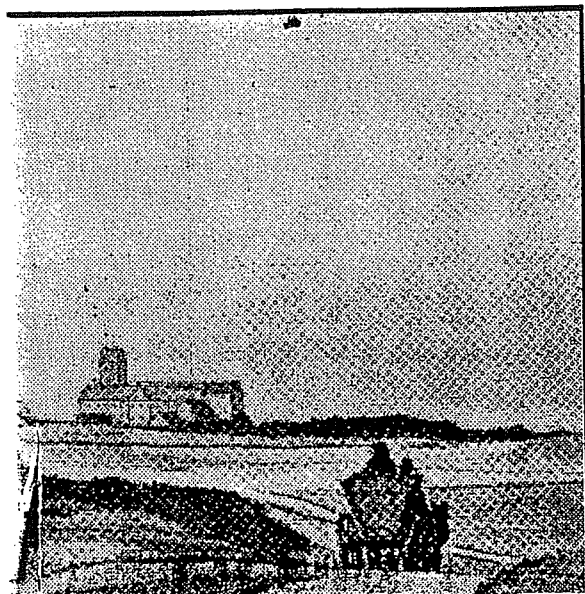
Men nådigfruen havde fået hævn over den »trodsige« jomfru.

Vestervig bøndernes klage 1769

I 1768 oprettedes et generallandvæ-

4a

LERUP SÅ SLIM

Vestervig Klosterkirke og den nedrevne gamle klosterbygning er gengivet på et gammelt billede. Peder Moldrup har indlagt sig stor fortjeneste ved at skrive Vestervig Kirkes historie. Manuskriptet findes på Det kgl. Bibliotek.

senskollegium til landvæsenets fremme og forbedring af bøndernes kår. Et resultat heraf var forordningen af 6. maj 1769, som afskaffede det ubestemte hoveri, idet hver hoveribonde inden år og dag skulle forsynes med et hoverireglement, hvori alt arbejde fastsattes til visse dage ugentlig, som ikke uden bondens samtykke kunne overskrides. Denne forordning skabte en levende bevægelse blandt bønderne, også på Vestervigs gods, da den vakte forhåbning om, at regeringen nu ville antage sig bøndernes sag og lette deres byrder. Men her blev de skuffede. Det var godsejeren selv, som skulle udfærdige hoverireglementerne, og det håb om lettelse af byrder, blev ikke opfyldt. Da Moldrups bønder havde fået vished herfor, endes de om at henvende sig til landvæsenenskollegiet, og dette bønsskrift er be-

Peder Møllerup

(FORTSAT FRA SIDE 10)

vittighedsnag, da sognepræsten, provst Winding med Guds ord i prædiken, i skriftestolen og ved alle lejligheder formanede dem til i stilhed og ro at forrette deres hoveri uden klage og være deres høje herskab hørige og lydige. Jørgen Jensen gik da til herskabet og bad ydmygt om tilgivelse for sin brøde. Bøndernes besindige og mådeholdne klage blev nu stemplet som »modtvillighed og oprør, ugrundede og ubeføjede besværinger samt grove, skammelige og nærgående beskyldninger mod herskabet«. Moldrup, der følte slægtens stolthed truet, fik nu fat på en afskediget degn, Knud Hee, der havde slået sig på prokuratorvæsenet. - Han er fra Nykøbing Mors, og i nogle år optræder han som anklager ved Vestervig Birk - en ikke helt almindelig anklager, idet han ikke viger tilbage for at bruge sprogets værste udtryk overfor de stakkels mennesker, der stilles for retten. Han indleder dog med den kælnetone: at etatsråd Moldrup (en titel Moldrup fik i 1770) umulig kunne tro, at hans kære bønder og villige tjenere kunne være begyndere til klagen - disse tjenere, som han stedse har bevist mildhed og godhed i deres lettroenhed må de være tilskyndede og ophidsede dertil af en person, som Knud Hee formodede var magister Humble, sognepræst i Hvidbjerg-Ørum-Lodbjerg. Denne havde Knud Hee også et godt øje til, fordi Humble ved en tidligere lejlighed havde sagt sviende sandheder til ham og birkedommer Høyer om deres behandling af bønderne.

Og nu havde man i reskriptet af 22. decbr. 1769 fået et farligt våben mod den »ildesindede urostifter«. Han blev derfor forfulgt både ved birke-, provste- og herredsret, indtil det i 1772 lykkedes at få ham idømt en bøde »som den under hvis anførsel og befordring (sigter til Viborgrejsen) disse til bøndernes oprør og modtvillighed anbragte klager var forfattede til herskabets skade og bønderes foruroligelse«. I virkeligheden havde han ingen del i selve klagen, men havde svaret bønderne, da de nævnte en sådan for ham, at de nok kunne skrive, når de tog sig i agt for ikke at skrive mere, end hvad der var sandhed, og de kunne svare til. Knud Hee's vidtløftige indlæg var da også »suppe på en pølsepind«.

Peder Moldrup døde i 1787 - kun 52 år gammel, og det blev derfor en yngre bror, Hans Chr. Moldrup, der overtog gården. Han var klar over den store gæld, som Peder Moldrup havde skaffet familien, så han måtte i 1788 holde auktion over Ørum gods og tilliggende. Godset havde netop dette år været i familiens eje i 50 år. Den gav følgende resultat:

1. Ørum hovedgård med Ørum sogns konge- og kirketiende samt bøndergods og matrikulerede jorde, desuden Trankjær, Handrup og Spolumgaard ialt 173 tdr. hartkorn samt Morup Mølle gik til Christian Fogh, Vejlegaard for 26.000 rigsdaler.

2. Bubbøl, Vester Ulsted, Over- og Neder Astrup samt Tangmarken til forpagter Hjørdemål, Vestervig kloster for 5100 rd.

3. Øster Ulsted til herredsfoged Høyer i kommission for 2060 rd.

4. Vejlegaard gik til Chr. Skaaning for 1300 rd.

5. Gaardhusmølle med Heltborg stubmølle, Vestervig fiskeri, Fi-

skerhuset, det møllen tillagte jord, Flegbusken, Skaarupgaard, Toppenbjerg, Sejersbøl, Stauersbøl, hedehusene og natmandshuset er under eet tilslået landsdommer Lautrup pr. kommission for 11.000 rd.

Alt i alt 45460 rd.

Gælden var efter hvad der kan oplyses i tingbøgerne dels ved byggeriet udbetalte arvebeløb til den ret store familie samt vanskeligheder med at få afgifterne fra bønderne indbetalt. At Peder Moldrup har slæbt med en stor gæld, kan man udlede af foranstående, hvor broderen straks efter sin overtagelse af Vestervig kloster måtte bringe Ørum gods på offentlig auktion, hvilket indbragte ca. 45.000 rd. Alligevel er der en restgæld på 12.000 rd. Hans Chr. Moldrup udtaler, at han gerne tager denne gæld på sig, hvis han må overtage et lån på Vestervig gods på 5000 rd. Dette bevilgedes ham, men allerede året efter må han gøre et nyt lån på 14.000 rd. for at klare enhver sit. Ved denne lejlighed opgives Vestervig klostres bygninger med indbo til 18.000 rd.

Hans Chr. Moldrup var nogle år før 1789 blevet amtsforvalter i Thisted, og selv om han satte sin egen formue ind på at ordne forholdene lykkedes det ikke. Der måtte sælges bort af gårde og jord for at klare dagen og vejen.

Efter 1788 er Hans Chr. Moldrup gået drastisk til værks med at indkræve de skyldige beløb hos fæsterne, og selv om han opnåede noget, så blev resultatet dog magert. Mange fæstere afleverede fæstebrevene og flyttede bort. Derved kom mange ejendomme til at stå tomme. Selv så stor en gård som Stauersbøl måtte forlades af fæstebonden, Laurs Laursen. Dog blev de tomme landbrug vejen til selvejere. I flere tilfælde afleveres fæstebrevene til kassation. - Derved er ejendommen til salg.

I 1791 foreligger et kongeligt bevillingsbrev, at birkerettighederne for bestandig må afhændes fra Vestervig stamhus. Overdragelsessummen er ukendt. Herredsfogeden over Hassing-Refs herreder, Laurits Høyer udnævntes samtidig til birkefoged over Vestervig birk. Fra 1800 blev birket lagt direkte under herredet. I perioden 1791-1800 lønnedes han med den store sum af 16 rd. pr. år, men da Vestervig kloster overgik til flere ejere, kunne herredsfogeden ikke finde den »rette mand, hvorefter birket overgik til herredet.

Hans Chr. Moldrup gjorde, hvad han kunne for at få gælden afviklet, men nåede det ikke, idet han døde i 1795 kun 55 år gammel. Hans søn, Christian Moldrup, 23 år, overtog godset, men blev som følge af gælden rådet til at sælge, så snart en solid køber meldte sig. Dette skete i 1798, da et konsortium med godsejer Poul Markussen, Krastrup i spidsen erhvervede Vestervig kloster.

Da gælden var betalt, var der 34.000 rd. tilbage, og denne sum blev anbragt i værdipapirer, som hvert år fordeltes til familien. Allerede i 1813 var kapitalen svundet ind til et minimum, dels ved statsbankerotten samme år, dels ved uheldige transaktioner.

De sidste direkte ætlinge i Vestervig, bl.a. degnen Damianus Moldrup levede i stor fattigdom. Senere måtte enken og børnene søge hjælp hos fattigvæsenet. Den sidste direkte ætling, Line Moldrup døde i 1887 på Vestervig fattiggård. H. A. Riis-Olesen.